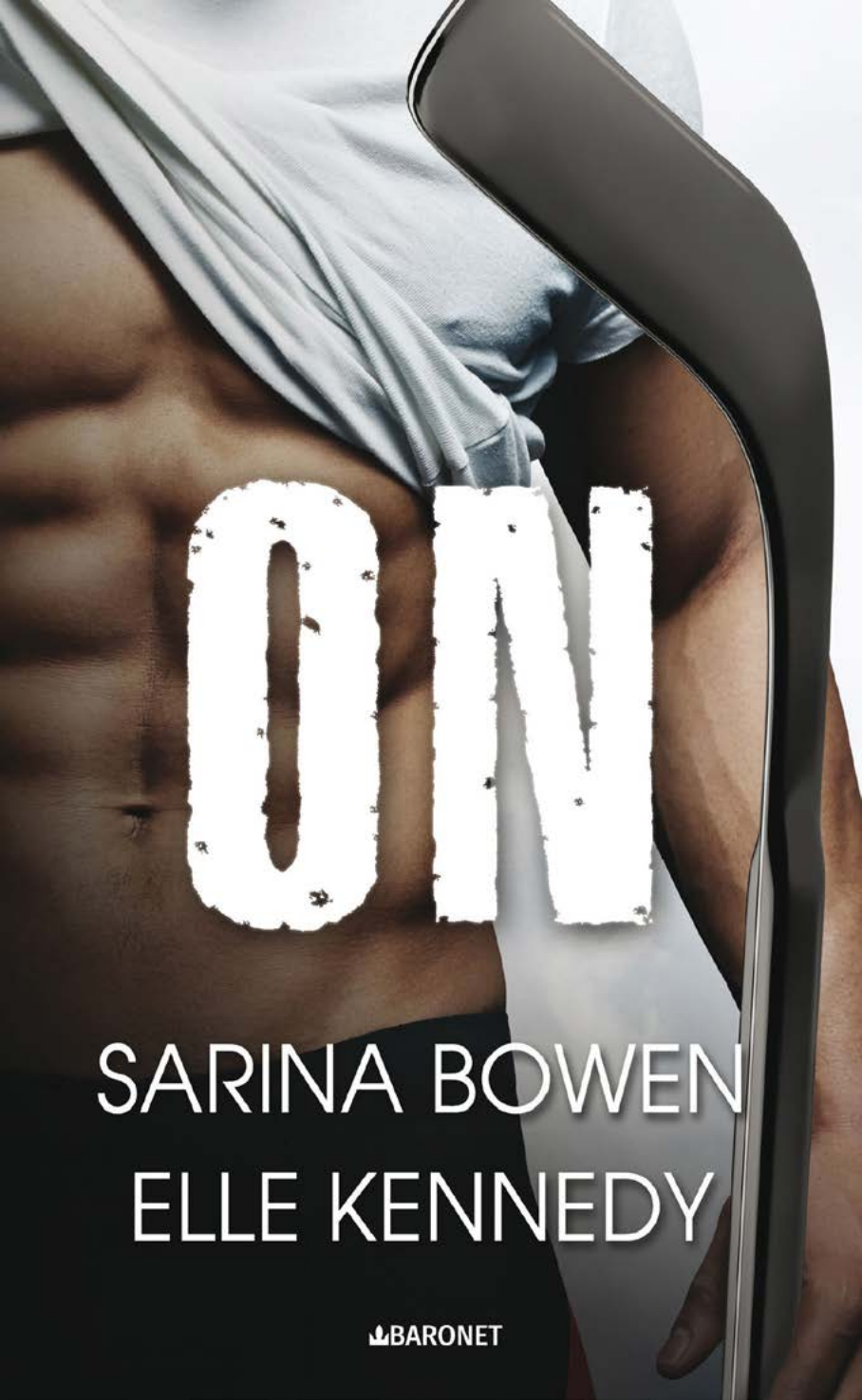

ON

SARINA BOWEN
ELLE KENNEDY

BARONET

On

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Sarina Bowen, Elle Kennedy

On – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ON

ON

Cyklus Him (1)

SARINA BOWEN
ELLE KENNEDY

 BARONET

Copyright © 2015 by Sarina Bowen and Elle Kennedy

All rights reserved

Translation © Zuzana Čalíková 2019

Cover Art © Shannon Lumetta

ISBN tištěné verze 978-80-269-2254-4

ISBN e-knihy 978-80-269-2265-0 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2266-7 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2262-9 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

1. kapitola

Wes

Duben

Řada v kavárně je trochu delší, vím ale, že na stadion to stihnu tak akorát. Jsou týdny, kdy prostě všechno *klape*.

Přes víkend náš hokejový tým vyhrál první dvě kola play-off Národní vysokoškolské sportovní asociace a teď nás čeká šampionát. Nějak se mi podařilo dostat dvě minus za seminárku z historie, kterou jsem sepsal totálně vyčerpaný a napůl v kómatu. A můj šestý smysl mi napovídá, že kluk přede mnou si neobjedná nic složitýho. Z jeho oblečení je poznat, že dává přednost jednoduchosti.

Všechno mi jde na ruku. Jsem soustředěný. Brusle mám naostřené a led je hladký jak zrcadlo.

Fronta postoupí a pan Nudný si může objednat. „Jedno malý černý.“

Vidíte?

O chvíli později jsem už na řadě, jenže když otevřu pusku, abych si objednal, mladá baristka nadšeně vykne. „Panebože, Ryan Wesley! Blahopřeju!“

Neznám ji. Ale v bundě, kterou mám na sobě, jsem jak rocková hvězda, aspoň teda tenhle týden. „Díky, krásko. Mohl bych dostat dvojité espresso?“

„Hned to bude!“ Křikne moji objednávku na kolegyni a dodá: „A pronto! Musíme vyhrát mistrovství!“ A věřili byste tomu? Odmítne moji pětidolarovku.

Strčím bankovku do sklenice na spropitný, vyjdu ven a zamířím ke stadionu.

Cestou do promítacího sálu v luxusním stadionu našeho týmu ze Severomassachusettské univerzity mám zatraceně parádní náladu. Miluju hokej. K smrti ho miluju. Za několik krátkých měsíců nastoupím k profíkům a nemůžu se sakra dočkat.

„Dámy,“ pozdravím spoluhráče, když se usadím ve svém obvyklém křesle. Řady sedadel jsou rozmístěné do půlkruhu čelem k obrovskému promítacímu plátnu v přední části místnosti. Křesla jsou polstrovaná a potažená kůží. Holt luxus první divize.

Otočím se k Landonovi, jednomu z našich obránců z prváku. „Seš nějakej zelenej, kámo.“ Ušklíbnu se. „Furt tě bolí břicho?“

Landon mi ukáže prostředník, ale vyzní to dost polovičatě. Vypadá, že se mu chce zvracet, a ani se tomu nedivím. Když jsem ho viděl posledně, cucal flašku whisky, jako by se ji snažil vykourit.

„Měls ho vidět, když jsme šli domů,“ ozve se třeták jménem Donovan. „Svlíkl se do slipů a snažil se ojet tu sochu, co stojí před jižní knihovnou.“

Všichni se rozesmějou, včetně mě – protože buď se mylím, nebo má zmíněná socha podobu bronzového koně. Říkám jí Seabiscuit, ale mám takový pocit, že to má být památník nějakého zazobaného absolventa, který se před sto lety dostal do olympijského jezdeckého týmu.

„Ses chtěl povozit na Seabiscuitovi?“ zazubím se na prváka.

Na krku mu naskáčou rudé skvrny. „Ne,“ zavrčí.

„Ale jo,“ opraví ho Donovan.

Kluci se smějou, mě však rozptýlí úsměv, který *mým* směrem míří od Shawna Cassela.

Asi by se dalo říct, že Cassel je můj nejlepší kámoš. Ze všech spoluhráčů jsem si s ním nejbližší a jo, vídáme se i mimo hokej, ale „nejlepší kamarád“ není označení, které bych rozhazoval na všechny strany. Mám kámoše. Mám po pravdě celou hromadu kámošů. Můžu ale říct, že by mě kterýkoli z nich doopravdy *znal*? Nejspíš ne. Cassel se tomu ale blíží.

Obrátím oči v sloup. „Co je?“

Pokrčí rameny. „Landon není jedinej, kdo si včera užil.“ Ztiší hlas, ale ani to není nutný. Naši spoluhráči si nás nevšímají – rejou do Landona kvůli tomu jeho včerejšímu dostaveníčku s koněm.

„Tím myslíš?“

Rty mu zacukají. „Myslím tím, že jsi včera zmizel s tamtím vazounem. Byli jste pryč, ještě když mě ve dvě v noci odtáhla Em domů.“

Povytáhnu obočí. „Nechápu, kde je problém.“

„Taky tu žádnéj není. Akorát že jsem netušil, že teď kazíš heteráče.“

Cassel je z týmu jediný, s kým jsem kdy probíral svůj milostný život. Jako jediný homosexuální hokejista, o kterém vím, chodím po tenkým ledě. To znamená, že jestli tohle téma někdo otevře, nehodlám nic zapírat, ale ani o tom nezačínám sám od sebe.

Upřímně řečeno moje sexuální orientace je nejspíš to nejhuř udržovaný tajemství našeho týmu. Kluci to vědí. Trenéři to vědí. Jen je jim to ukradený.

Casselovi to ukradený není, ale jiným způsobem. Je mu u prdele, že mě baví šukat chlapy. Záleží mu na *mně*. Už několikrát mi řekl, že podle něj marním život, když střídám jednoho anonymního chlapa za druhým.

„Kdo říká, že byl hetero?“ zeptám se výsměšně.

Kamaráda to zaujme. „To jako fakt?“

Znovu povytáhnu obočí, což ho rozesměje.

Po pravdě pochybuju, že ten kluk z bratrstva, s kterým jsem si to včera rozdál, je gay. Spíš si to chtěl zkusit s klukem a nebudu vám lhát – lákalo mě to. Je snazší si užívat s těmi, kteří budou ráno předstírat, že neexistujete. Jedna noc nezávazný zábavy, orál nebo šuk, co jim to jejich tekutý povzbuzení dovolí, a pak zmizí. Chovají se, jako by nestrávili celý hodiny prohlížením mých tetování a představami o tom, že jim беру ptáka do pusy. Jako by mě neohmatávali těma svýma hladovýma rukama a neprosili mě, abych se jich dotýkal.

Rozdávat si to s gayem je potenciálně složitější. Mohli by chtít *víc*. Jako třeba věrnost. Sliby, který nedokážu dodržet.

„Tak počkat,“ zarazím se, když si uvědomím, co předtím zmínil. „Jak to myslíš, že tě Em odtáhla domů?“

Cassel zatne zuby. „Přesně tak, jak to říkám. Objevila se v domě bratrstva a odtáhla mě pryč.“ Rysy se mu trochu uvolní. „Bála se o mě. Chcípl mi mobil, takže jsem jí neměl jak odpovědět na textovky.“

Nic na to neřeknu. Snažil jsem se, aby Cassel ohledně té holky prohlídl, ale už jsem to dávno vzdal.

„Kdyby se neukázala, zlíl bych se tam jak doga. Takže... hm, jo, asi je dobře, že mě vyzvedla, než jsem se stihl ztřískat.“

Kousnu se do jazyka. Ne, nebudu se cpát chlapovi do vztahu. To, že je Emily ta nejvzlezlejší, nejprotivnější, *nejšílenější* holka, jakou jsem kdy poznal, mi nedává právo se jim do toho míchat.

„Navíc vím, jak se jí nelíbí, když chodím na párty. Neměl jsem tam vůbec chodit –“

„Nejste do prdele manželé,“ vyhrknu.

Sakra. Měl jsem držet hubu.

Cassel se zatváří dotčeně.

Rychle vycouvám. „Sorry. Hele... Zapomeň, že jsem něco řekl.“

Svaly ve tvářích se mu pohybují, zatíná čelisti a drtí stoličky na prach. „Ne. Teda, sakra. Jo, máš pravdu. Nejsme manželé.“ Zamumlá něco, čemu nerozumím.

„Cože?“

„Řekl jsem... aspoň zatím ne.“

„Zatím ne?“ zopakuju zděšeně. „Do prdele, kámo, prosím tě, *prosím*, řekni mi, že ses s tou holkou nezasnoubil.“

„Ne,“ vyhrkne. Potom znovu ztiší hlas. „Ale pořád říká, že chce, abych ji požádal o ruku.“

Požádal o ruku? Z té představy mě mrazí v zádech. Zatraceně, půjdu mu za svědka, už to vidím.

Dá se pronést svatební přípitek, aniž by se v něm vzala nevěsta na vědomí?

Trenér O'Connor naštěstí vpadne do místnosti dřív, než se mi z týhle šílený konverzace s Casselem rozskočí hlava.

V místnosti se po jeho příchodu rozhostí ticho. Trenér je... přísný. Ne. Spíš *děsivý*. Měří metr pětadevadesát, je věčně zamračený a hlavu si oholil ne proto, že by plešatěl, ale protože rád vypadá jako gauner.

Poradu začne tím, že nám připomene – jednomu po druhém – co jsme včera na tréninku podělali. Což je dost zbytečné, protože mě jeho včerejší kritika ještě pořád bolí. Zkazil jsem jedno zkušební vhazování, prošvihl jsem přihrávky, které jsem neměl co prošvihávat, a promarnil jsem šanci na gól, když jsem přitom měl tu nejlepší možnou příležitost. Byl to prostě jeden z těch mizerných tréninků, kdy se nedaří vůbec

nic, a už jsem si přísahal, že se vzpamatuju, až zítra nastoupíme na led.

V nadstavbové části zbývají už jenom dva osudové zápasy, což znamená, že se potřebuju držet. Potřebuju se *soustředit*. Severomassachusettská univerzita nevyhrála hokejové mistrovství už patnáct let a jako nejlepší střelec si chci tohle vítězství připsat, než odpromuju.

„Tak jo, dáme se do práce,“ oznámí trenér poté, co každému z nás řekne, jak moc stojíme za pytel. „Začneme zápasem mezi Rainierem a Seattlem z minulého týdne.“

Když se na obrovském plátně objeví zastavený záběr na univerzitní stadion, jeden z našich hráčů na levém křídle nakrčí čelo. „Proč začínáme Rainierem? V prvním kole hrajeme se Severní Dakotou.“

„Na Severní Dakotu se zaměříme příště. Starosti mi dělá Rainier.“

Trenér se dotkne notebooku na stole a záběr na plátně se spustí. Místnost se naplní řevem davu.

„Jestli se s těmhle hochy potkáme ve finále, čekají nás pořádné problémy,“ prohlásí trenér zachmuřeně. „Chci, abyste teď pozorně sledovali tohohle brankáře. Ten kluk má oči jako ostříž. Musíme najít jeho slabinu a využít ji ve svůj prospěch.“

Soustředím se na záběry utkání, přesněji na brankáře, který v oranžovočerném dresu střeží branku. Je dobrý, to se musí nechat. Nespouští oči ze hry a rukavice se mu s plesknutím uzavře, když zastaví puk střelený jeho směrem a zabrání tak prvnímu gólu. Je rychlý. V pozoru.

„Dívejte se, jak nespouští oči z puku při odražení,“ nařídí trenér, zatímco protihráč zkusí dát další gól. „Pohybuje se plynule, sebejistě.“

Čím déle záběry sleduju, tím jsem nervóznější. Nedokážu to vysvětlit. Netuším, proč mi vstávají chloup-

ky na zátylku. Na tom brankáři je ale něco, z čeho se mi okamžitě vybudí smysly.

„Perfektně pracuje tělem.“ Trenér zní zamyšleně, skoro jako by na něj ten kluk udělal dojem.

I na mě udělal dojem. Letos jsem nesledoval postup ani jednoho z týmů ze západního pobřeží. Soustředil jsem se na mužstva z naší konference, sledoval jsem záznamy jejich zápasů a snažil se vymyslet, jak je porazit. Jenže teď, když se blíží konec sezóny, je na čase zhodnotit i týmy, proti kterým můžeme hrát, pokud se dostaneme do finále.

Pozoruju ho. Studuju ho. Sakra, líbí se mi, jak hraje.

Ne, já *vím*, jak hraje.

Poznám ho ve stejném okamžiku, kdy trenér oznámí: „Ten kluk se jmenuje –“

Jamie Canning.

„– Jamie Canning. Je ve čtvrtáku.“

Do prdele.

Do prdele kurva práce.

Teď už nemám tělo vybuzený, teď se celý třesu. Už dlouho vím, že Canning chodí na Rainierovu univerzitu, ale když jsem si ho v loňský sezóně vyhledal, zjistil jsem, že z něj udělali náhradního brankáře. Vyměnili ho za nějakýho machra z druháku, o kterém se říkalo, že se nedá přemoci.

Kdy Canningovi jeho místo vrátili? Nebudu vám lhát – zjišťoval jsem si, co je u něj nového. Přestal jsem, když to začalo hraničit se stalkingem. Pochybuju, že si o *mně* něco zjišťoval on, ne, když jsem zničil naše přátelství jak naprostý hovado.

Vzpomínka na to, jak sobecky jsem se zachoval, je jako rána na solar. Sakra. Byl jsem hodně mizerný kámoš. Mizerný *člověk*. Čelit studu bylo snazší, když byl Canning tisíce kilometrů daleko, ale teď...

Hrdlo mi sevře strach. Uvidím se s ním na turnaji v Bostonu. Docela pravděpodobně proti němu budu i hrát.

Od chvíle, kdy jsem s tím klukem mluvil naposled, uplynuly už skoro čtyři roky. Co mu asi tak sakra mám říct? Jak se dá omluvit někomu, koho jste bez jakéhokoliv vysvětlení prakticky odřízli ze života?

„Hraje dokonale,“ prohlásí trenér.

Ne, dokonale ne. Ustupuje moc rychle – to byl vždycky jeho problém. Rychle couvá do sítě, sotva se střelec přiblíží k modré lajně, dává mu tak lepší příležitost ke střelbě. A vždycky se hodně spoléhal na chránič, tím dává útočníkům snadnou příležitost využít odražený puk.

Musím se kousnout do rtu, abych svoje poznatky nevyslovil nahlas. Nepřipadá mi to... správné. Prozradit spoluhráčům Canningovy slabiny. Asi bych to měl udělat. Vážně bych to měl udělat, protože je tu sakra v sázce šampionát.

Na druhou stranu uplynulo už několik let od chvíle, kdy jsem se s Canningem ocitl na jednom ledě. Mohl se od té doby zlepšit. Možná už se těchhle svých slabín zbavil.

Já ale ne. Mám ty samé slabiny jako dřív. Při pohledu na to obrovské plátno to vím naprosto jistě. Zatímco se dívám, jak Jamie Canning zastavuje další omračující střelu golfovým úderem. Zatímco obdivuju eleganci a dokonalou preciznost jeho pohybů.

Moje slabina je *on*.

2. kapitola

Jamie

Jsi dneska ráno nějaký tichý, to ti není podobné.“ Holly mi sjede prsty po zádech až na holej zadek. „Dumáš nad mistrovstvím?“

„Jo.“ A není to tak *docela* lež. Můžu vám zaručit, že na páteční cestu do Bostonu myslí dneska ráno na dva tucty ostatních hráčů. A asi milion fanoušků.

Mně se toho ale honí hlavou víc než jenom vítězství. Teď, kdy opravdu míříme na šampionát, se už musím smířit s faktem, že se možná postavíme Severomassachusettské. Hvězda jejich týmu? Nikdo jiný než Ryan Wesley, můj bývalý nejlepší kamarád.

„Copak je, zlato?“ Holly se zvedne na lokti a zadívá se na mě. Obvykle tu nezůstává přes noc, ale rozdávali jsme si to do čtyř do rána. Cítil bych se jak ten největší parchant na světě, kdybych ji tak pozdě posadil do taxíku.

Pořád ale nevím, jestli se mi líbí, že se ke mně v posteli tak lepí. Když pominu boží ranní sex, jsem z její přítomnosti nervózní. Nikdy jsem Holly nelhal o tom, co mezi námi je – a co není. Mám už ale s holkama dost zkušeností, tak vím, že i když souhlasí s tím, že z nás budou jenom kámoši s výhodami, část z nich

stejně doufá, že si ze mě těmi výhodami udělají svého kluka.

„Jamie?“ pobídne mě.

Zaženu jednu znepokojující myšlenku a nahradím ji jinou. „Už tě někdy vyrazil kámoš?“ zeptám se a překvapím tím sám sebe.

„Cože? Jako... někdo, pro koho jsi pracoval?“ Má obrovské modré oči, kterými si mě obvykle rozvážně měří.

Zavrtím hlavou. „Ne. Nejlepší střelec Severomassachusettský byl na střední můj nejlepší kamarád. A na druhém stupni základky taky. Víš, jak jsem ti říkal o tom hokejovém táboře, kde přes léto pracuju?“

„Elity?“ přikývne.

„Jo, máš dobrou paměť. Než jsem tam začal dělat trenéra, jezdil jsem tam jako táborník. Wes taky. Byl *magor*.“ Uchechtnu se při vzpomínce na jeho špinavý obličej. „Ten kluk byl schopnej úplně čehokoli. Uprostřed města je vysoká skluzavka – v zimě po ní můžeš sjet na saních rovnou na zamrzlý jezero. V létě je zavřená a obehnaná čtyřmetrovým plotem. A on na mě jednou spustil: „Hele, kámo, až zhasnou, vylezeme nahoru.““

Holly mi svojí měkkou dlaní masíruje hrud'. „A udělali jste to?“

„No jasně. Byl jsem přesvědčeněj, že nás přistihnou a vyrazí z tábora. Nikdo nás ale nechtyl. Wes byl z nás dvou ale jedinej dost chytřej na to, aby si přinesl ručník, na kterém tu skluzavku sjel. Já ten krám sjížděl bez ručníku a skončil jsem se spálenou zadní stranou stehen.“

Holly se zakření.

„A pořád uvažuju, kolik turistů si muselo smazat fotky jezera Mirror Lake. Kdykoli Wes viděl, že se nějaký turista chystá pořídit fotku, vždycky si stáhl kalhoty.“

Její úsměv se změnil v uchechtnutí. „Musela s ním být legrace.“

„To teda byla. A pak to skončilo.“

„Co se stalo?“

Složím si paže pod hlavou. Snažím se působit nenuceně, přestože mi to téma není zrovna dvakrát příjemné. „Nevím. Byli jsme dost soutěživí. To poslední léto tam mě vyzval na soutěž...“ Zarazím se, protože Holly nikdy neříkám nic soukromého. „Nevím, co *přesně* se stalo. Prostě se mnou po tom létu zpřetrhal kontakty. Přestal mi odpovídat na textovky. Prostě mě... *vyrázil*.“

Holly mě políbí na krk. „Asi tě to pořád štve.“

„To jo.“ Samotného mě moje odpověď překvapí.

Kdybyste se mě ještě včera zeptali, jestli je v mé minulosti něco, co mi vadí, odpověděl bych, že ne. Jenže teď v mém podvědomí znovu zaparkoval Ryan Wesley a ve mně se to zas vaří. K čertu s ním. Tohle teď nepotřebuju. Ne, když mě čekají dva nejtěžší zápasy ze všech.

„A teď proti němu musíš hrát,“ dodá Holly. „To je dost velký tlak.“ Hladí mě po boku. Určitě si už pro nás dva naplánovala věci, co se točí kolem úplně jiného „tlaku“. Chce druhé kolo, ale na to teď nemám čas.

Chytím ji za ruku a rychle ji na ni políbím. „Musím vstávat. Sorry, kotě. Za dvacet minut si promítáme záznam.“ Přehodím nohy přes okraj postele a otočím se, abych si naposledy pořádně prohlédl Hollyiny křivky. Moje kamarádka s výhodami je zatraceně sexy a v ptákoví mi škubne vděkem nad tím, kolik zábavy jsme si spolu už užili.

„Škoda,“ odpoví Holly a svůdně se převalí na záda. „Přednášky mi začínají až odpoledne.“ Přejede si dlaněmi po plochem břiše až na prsa. Aniž by ode mě odtrhla pohled, cvrkně se do bradavky a olízne si rty.

Mému ptákovi to neujde.

„Jsi zlá a já tě nesnáším.“ Z podlahy popadnu boxerky a odvrátím oči, než se mi zas postaví.

Holly se uchechtne. „Ani já tě nemám ráda.“

„Jo, jasně. Jen si to dál namlouvej.“ Jenže pak stisknu rty. Máme šest týdnů do promoce, vtipkovat o tom, jak se máme s Holly rádi, není zrovna rozumné. Máme to mezi sebou čistě volné, ale v poslední době se několikrát zmínila, že jí budu příští rok chybět.

Taky poznamenala, že až na podzim začnu hrát v Detroitu, budu jen sedmdesát kilometrů od Michiganské univerzity v Ann Arboru, kam nastoupí na medicínu. Pokud začne nahlas přemýšlet, jestli by se dal někde na půl cesty najít dobrý byt k pronájmu, nevím, co jí na to řeknu.

Jo, na ten rozhovor se fakt netěším.

O šedesát vteřin později jsem oblečený a mířím ke dveřím. „Nevadí, když se vyprovodíš sama?“

„V pohodě.“ Její smích mě zastaví, ještě než chytnu za kliku. „Ne tak rychle, kanče.“

Holly vstane, aby mě na rozloučenou políbila, a já se přinutím na okamžik zastavit a oplatit jí to.

„Tak zatím,“ zašeptám. Je to můj obvyklý pozdrav na rozloučenou. Dneska ale uvažuji, jestli spíš nechtěla slyšet něco jiného.

Když se však za ní zavřou dveře, už myslím na jiné věci. Přehodím si batoh přes rameno a vyjdu do mlhavého dubnového rána. Za pět dní zamířím na východní pobřeží, kde se pokusím pomoci svému týmu vyhrát národní mistrovství. Lidi, mistrovství Frozen Four je boží – už jsem na něm jednou byl. Před dvěma lety jako náhradní gólman, ne jako brankářská jednička.

Nehrál jsem a nevyhráli jsme. Rád si říkám, že to spolu souvisí.

Tentokrát to bude jiné. Budu čekat v brance jako poslední linie obrany mezi útočníky soupeřova týmu a trofej. To je dost velký tlak na to, aby z něj začal magořit i ten největší pohodář, jakého kdy kterákoli vysoká postavila do branky. Ovšem to, že hvězdným centrem druhého týmu je můj bývalý nejlepší kamarád, který se mnou ze dne na den přestal mluvit?

To je na palici.

Cestou ke stadionu potkám několik svých spoluhráčů. Smějou se něčemu, co v noci někdo předvedl v autobusu, vtipkují a strkají do sebe, zatímco procházejí prosklenými dveřmi do naleštěné haly.

Rainier provedl před několika lety obrovskou renovaci hokejového stadionu. Je to úplný chrám zasvěcený hokeji. Na zdech visí vlajky hokejové asociace a fotografie týmu. A to je jen veřejná zóna. Zastavíme se před zamčenými dveřmi a Teddy, náš útočník ze třetího, projede identifikační kartu skenerem. Blikne zelené světlo a my vstoupíme do velkolepého tréninkového prostoru.

Zatím jsem s nikým neprohodil ani slovo, ale já toho nikdy moc nenamluvím, takže do mě nikdo nerejpe.

V kuchyňce si uvařím hrnek kafe a z tácu popadnu borůvkový muffin. Připadám si tu jako rozmazlený spratek, ale takovéhle služby se docela hodí, když člověk zaspí.

O deset minut později už sedíme v promítacím sálu, sledujeme záznam utkání a posloucháme analýzu trenéra Wallace. Stojí na pódiu a na sobě má přicvaknutý malý mikrofon, který mu zesiluje hlas tak, že je slyšet i v poslední řadě. Já ho ale nevnímám. Upřeně pozoruju Ryana Wesleyho, který letí z jednoho konce kluziště na druhý. Dívám se na jeden záběr za druhým, na nichž

Wes sviští obranou jako dým a zdánlivě z ničeho, jen díky rychlému úsudku a hbitému pohybu na ledě si vytváří neuvěřitelné příležitosti ke skórování.

„Druhý nejlepší střelec v zemi. Ten kluk má koule z oceli,“ přizná náš trenér zádušně. „A je tak rychlý, že vedle něj jeho soupeři vypadají jako moje sedmadevadesátiletá babička.“

Do sítě letí jedna nepravděpodobná střela za druhou. Ve většině případů nemá Wes ani dost slušného vychování, aby se zatvářil překvapeně. Pohybuje se s elegancí a klidem někoho, kdo se v podstatě narodil s bruslemi na nohou.

„Stejně jako my by se i Severomassachusettská dostala loni do finále, ale pak je v play-off postihla řada zranění,“ dodá trenér. „Teď je potřebujeme porazit.“

Záznam bere dech. Poprvé jsem Wese viděl na bruslích v létě po sedmé třídě. Ve třinácti jsme věřili, že jsme velcí frajeři už jenom proto, že se účastníme Elit, prvotřídního hokejového tábora v Lake Placid ve státě New York. Slyšte náš řev – byli jsme ti nejlepší hráči svých týmů. Při zápasech na zamrzlém rybníku jsme byli neporazitelní.

A především jsme byli k smíchu.

I já, na základce dost grázlík, jsem ale poznal, že Wes je jiný. Od prvního dne mého prvního léta u Elit jsem ho obdivoval. Teda dokud jsem nezjistil, jaký je namyšlený parchant. Potom jsem ho chvíli nenáviděl, ale když nás dali dohromady jako spolubydlící, bylo těžké si tu nenávisť udržet.

Šest let v řadě jsem ten nejlepší hokej hrál proti Ryanu Wesleymu, klukovi s ostřížím zrakem a zápěstím z oceli. Dny jsem trávil tím, že jsem se snažil udržet krok s jeho rychlými reflexy a golfovými údery, při nichž se kotouč měnil v létající talíř.

I po tréninku představoval docela výzvu. Chcete soutěžit, kdo vyšplhá na vrchol lezecké stěny jako první? Řekněte Wesovi. Potřebujete parťáka, který vám pomůže vloupat se v noci do táborového mrazáku? Wes je váš člověk.

Obyvatelé Lake Placid si vždycky na konci srpna nejspíš oddechli úlevou, když tábor skončil. Všichni se konečně mohli vrátit ke svým životům a už nehrozilo, že každý den uvidí Wesův nahatý zadek, protože se rád koupal v jezeře na Adama.

Dámy a pánové: Ryan Wesley.

Trenér vepředu pořád hučí do mikrofonu, zatímco Wes a jeho spoluhráči předvádějí na plátně svoje kouzla. Nejvíc zábavy jsem si na ledu vždycky užil právě s ním. Ne že by mě nikdy nenasral. To se mu dařilo snad každou hodinu. Můžu ale upřímně říct, že ze mě všemi těmi svými výzvami a pobídkami udělal lepšího hráče.

Až na tu poslední výzvu, kterou mi navrhl. Na tu jsem nikdy neměl přistoupit.

„Poslední den,“ smál se, zatímco bruslil pozadu rychleji, než by kdokoli z nás zvládl dopředu. „Pořád se bojíš soutěžit se mnou ve střelbách, co? Pořád fňukáš kvůli té poslední soutěži.“

„Kecy.“ Nebál jsem se, že s Wesem prohraju. Většina lidí ano. Ve střelbách však bylo těžké nad ním vyhrát a už teď jsem mu dlužil balení piva. Problém byl, že jsem měl vyštěpený účet. Jsem nejmladší ze šesti dětí a poslat mě na tenhle nóbl hokejový tábor bylo všechno, co pro mě rodiče mohli udělat. Peníze za sekání trávy jsem už utratil za zmrzlinu a kontraband.

Kdybych sázku prohrál, nemohl bych mu to splatit.

Wes kolem mě zakroužil pozadu tak rychle, až mi připomínal tasmánského čerta.

„O pivo ne,“ prohlásil, jako by mi četl myšlenky. „Včera jsem porazil Coopera, placatku mám plnou whisky. Takže cenou může být i něco jinýho.“ Ďábel-sky se zasmál.

„Jako co?“ Jak jsem znal Wese, na poraženého bude čekat veřejné ztrapnění. *Ten, kdo prohraje, si bude muset vytáhnout na molu péro z kalhot a zazpívat národní hymnu.* Nebo něco podobného.

Vyskládal jsem na led řádku puků a připravil se na střelbu. *Prásk.* První proletěl vzduchem a jen o vlásek minul Wese, který se mihl kolem. Připravil jsem se k další střele.

„Poražený vykouří vítězovi,“ oznámil, právě když jsem švihnul hokejkou.

Ten podělanej puk jsem minul. Já ho fakt minul.

Wes se rozchechtal, až se musel zastavit.

Kristepane, ten kluk si vážně uměl zahrávat s mojí hlavou. „Fakt vtipný.“

Zastavil se a ztěžka oddechoval námahou z rychlého bruslení. „Myslíš, že nevyhraješ? Jestli si věříš, na ceně by ti nemělo záležet.“

Najednou se mi zpotila záda. Dostal mě do nemožné pozice a dobře to věděl. Když výzvu odmítnu, vyhraje. A když ji přijmu, už teď se mu podařilo mnou otrást, a to na mě zatím žádný puk neletěl.

Stál jsem tam jak blbec a netušil, co mám dělat. „Ty mě chceš akorát rozhodit,“ zamumlal jsem.

„No tak, Canningu,“ uchechtl se Wes. „Hokej je z devadesáti procent o nastavení mysli. Už šest let se ti to snažím vecpat do hlavy.“

„Fajn,“ ucedil jsem skrz zaťaté zuby. „Máš to mít.“

Zpod jeho obličejové masky se ozvalo nadšené zahalekání. „Už teď vypadáš úplně vyděšeně. Tohle bude boží.“

Akorát si s tebou pohrává, připomněl jsem si. Ty střelby můžu vyhrát. A pak si pohraju já s ním – cenu bych samozřejmě odmítl. A pak mu budu celé *roky* omlacovat o čumák, že mi dluží kuřbu. Jako by se mi nad hlavou rozsvítila žárovka. Tuhle hru můžou hrát i dva. Proč mě to ještě nikdy nenapadlo?

Připravil jsem si další puk a s pořádnou silou ho nechal proletět kolem Wesova arogantního úšklebku.

„Tohle bude hračka,“ prohlásil jsem. „Co kdybysme si tu soutěž ve střelbě, co ti v ní mimochodem nakopu prdel, dali hned po obědě? Před tréninkovým utkáním ke konci tábora?“

Na kratičký okamžik mu sebevědomí polevilo. Viděl jsem to na něm, tím jsem si jistý – viděl jsem ten krátký záblesk, co jasně říkal: *Do prdele*.

„Perfekt,“ odpověděl rozvážně.

„Oukej.“ Z ledu jsem hokejkou zvedl poslední puk a hodil si ho do rukavice. Potom jsem s pohvizdováním odbruslil pryč, jako by mi bylo všechno jedno.

Byl to poslední den našeho přátelství.

Vůbec jsem to nečekal.

Vpředu právě běží nová nahrávka s výběrem záběrů na útočnou strategii Severní Dakoty. Trenér už na Ryna Wesleyho nemyslí.

Já ale ano.

3. kapitola

Wes

Za okny autobusu se objeví panorama Bostonu dřív, než jsem na to připravený.

Ze Severomassachusettské je to do arény TD Garden sotva hodina a půl jízdy. Mistrovství se vždycky hraje na neutrálním stadionu, ale jestli má letos někdo výhodu domácího ledu, jsem to já. Pocházím z Bostonu, takže hrát na stadionu Medvědů je můj splněný dětský sen.

A očividně je to i sen mého kreténského otce. Nejenže je z toho v sedmém nebi, takže na můj zápas pozval všechny svoje debilní kolegy, ještě se před nimi může blýsknout, aniž by ho to moc stálo. Stačí, když dorazí limuzínou, a ne charterovým letem.

„Víš, co se mi na tomhle plánu líbí nejvíc?“ zeptá se Cassel vedle mě, zatímco listuje programem, který nám rozdal manažer týmu.

„To, že je tahle akce jak světový velitelství fanynek?“

Odfrkne si. „Jo, to taky. Ale hlavně jsem chtěl říct, že nás strčí do nóbl hotelu, ne do nějaký díry u dálnice.“

„To je fakt.“ I když hotel, ať už bude jakýkoli, nebude ani z poloviny tak luxusní jako sídlo naší rodiny v Beacon Hill několik kilometrů odtud. O tom se však nezmí-

ním. Nejsem snob a vím, že okázalost nevyváží ignoraci a nespokojenost se životem. Zeptejte se mých rodičů.

Další půlhodinu se táhneme jak šneci dopravou, protože takhle to v Bostonu chodí. Z autobusu se konečně dostaneme až skoro v pět hodin.

„Výstroj tu zůstává!“ oznámí jeden z našich manažerů. „Vezměte si jenom svoje zavazadla.“

„Nemusíme se tahat s výstrojí?“ vykřikne Cassel. „Kotě, jsem *tady*! Na tohle zacházení si zvykej, Wesi.“ Dlouhne do mě. „Příští rok budeš mít v Torontu určitě osobního asistenta, co ti bude všude nosit klacek.“

Připadá mi trochu pověřivé mluvit o smlouvě v NHL ještě před vysokoškolským šampionátem. Proto změním téma. „To je skvělý, kámo. Fakt se mi líbí, když mi jinej chlap drží klacek.“

„Docela jsem si naběhl, co?“ povzdechne si. Popadneme svoje cestovní tašky, které vyskládal na chodník brunátný řidič.

„Jo.“ Nechám Cassela vejít otočnými dveřmi jako prvního, jenom abych je následně vzal za madlo a uvěznil tak Cassela uvnitř.

Ten se teď nemůže dostat ven, proto se otočí, aby mi ukázal prostředník. Když ho stejně nepustím, odvrátí se ode mě a rozepne si opasek, aby ukázal zadek mně i všem Bostoňanům, kteří o dnešním větrném dubnovém pátku procházejí kolem hotelu.

Pustím dveře a ještě do nich strčím, takže ho praští do jeho zatím ještě ne nahatého zadku.

Holt hokejisti. Nás nemůžete brát vůbec nikam.

A pak už jsme v naleštěné vstupní hale.

„Jak vypadá bar?“ zeptám se.

„Otevřeně,“ odpoví Cassel. „To je taky to jediný, na čem záleží.“

„Pravda.“

Najdeme si místo trochu stranou, kde čekáme, než nám manažer týmu přidělí pokoje. To bude chvíli trvat. Ve vstupní hale panuje stále větší ruch. Naše část prostoru hraje bílou a zelenou barvou, protože na sobě máme všichni bundy Severomassachusettské univerzity.

Na opačném konci místnosti však moje oko zachytí jinou barvu. Oranžovou. Konkrétně oranžovočernou bundu našich protivníků. Vcházejí právě stejnými dveřmi, jimiž jsme před chvílí vstoupili my, strkají se a celkově se chovají jako testosteronem nalitá hovada. Jako bych to odněkud znal.

A pak se prostor kolem mě na vteřinu zastaví, když zahlédnu pískově blondatou hlavu. Stačí jediný krátký pohled a poznám i křivku jeho úsměvu.

Do prdele. Jamie Canning bydlí v tomhle hotelu.

Napjatě čekám, jestli se otočí. Jestli se na mě zadívá. Jenže nic takového. Mluví s jedním ze svých spoluhráčů a směje se něčemu, co ten kluk právě řekl.

Takhle se kdysi smál se mnou. Na zvuk Jamieho smíchu jsem nikdy nezapomněl. Je hluboký a zastřený, melodický a bezstarostný. Jamiemu Canningovi nikdy nedokázalo nic pokazit náladu. Byl to klid'as, co se nenechal ničím vyvést z míry – za tím bude asi ta jeho pohodářská kalifornská výchova.

Až do téhle chvíle jsem si neuvědomoval, jak moc mi doopravdy chybí.

Jdi si s ním promluvit.

Hlas v mojí hlavě je docela vytrvalý, ale já ho umlčím tím, že od Canninga odtrhnu pohled. Hrud' mi tíží obrovský pocit viny. Je pořád jasnější, že se musím svému dávnému kamarádovi omluvit.

Ted' na to ovšem zatím nejsem připravený. Ne tady, když je kolem tolik dalších lidí.

„Je to tu jak na podělaným nádraží,“ zamumlá Cassel.

„Hele, musím si něco zařídit. Půjdeš se mnou?“ Mám nápad a není zrovna k zahzení.

„Jasně.“

„Vedlejší východem,“ navrhu a pobídnou ho ke dveřím kousek od nás.

Venku si uvědomím, že jsme blízko nákupního centra Faneuil Hall, kde se dají sehnat všemožné turistické krámy. Paráda.

„Pojď,“ pobídnou Cassela k první řadě obchodů.

„Zapomněl sis kartáček?“

„Ne. Musím koupit dárek.“

„Pro koho?“ Cassel si nadhodí cestovní tašku na rameni.

Zaváhám. Vzpomínky na Canninga jsem si vždycky nechával pro sebe. Protože jsou jenom *moje*. Po šest týdnů každé léto byl *on* jenom můj.

„Pro kamaráda,“ přiznám nakonec. „Jednoho z hráčů z Rainieru.“

„Pro kamaráda.“ Cassel se tiše, úchylně uchechtne. „Přemýšlíš, jak si po zítřejším zápasu zašukat? Tak o jakých obchodech tu mluvíme?“

Podělanej Cassel. Měl jsem ho nechat v tom přeplněném hotelu. „Takhle to není.“ *I když kéž by.* „S tím klukem – Canningem, jejich brankářem – jsme byli kámoši.“ Váhavě dodám: „Dokud jsem to nezničil, protože jsem vůl.“

„Ty? To by mě ve snu nenapadlo.“

„Že jo?“

Rozhlédnu se po řadě obchodů. Nabízejí v nich hromady blbostí pro turisty, které obvykle vůbec nevnímám: plyšové humry, vlaječky s logem Medvědů, trička s vyobrazením cesty Freedom Trail. Určitě mezi tím najdu to pravé.

„Pojď.“ Zavedu Cassela do obchodu s těmi nejlaci-

nějsími krámy a rozhlédnu se po regálech. Je to tu jedna nevkusná zbytečnost vedle druhé. Zvednu figurku v podobě Paula Revere a zas ji odložím.

„Tyhle jsou vtipný,“ ozve se Cassel. Drží krabici kondomů s logem Red Sox.

Zasměju se, jenže pak si to rozmyslím. „Pravda. Ale tohle nehledám.“ Ať vyberu cokoli, nesmí to mít nic společného se sexem. Kdysi jsme si posílali různé vtipné dárky – čím oplzlejší, tím lepší.

Tentokrát ale ne.

„Můžu vám nějak pomoci?“ Prodavačka má na sobě šaty v koloniálním stylu – komplet i s korzetem, který jí svírá prsa.

„Jasně, krásko.“ Co nejsuverénněji se opře o pult. Holka o něco víc rozevře oči. „Máte tu něco s koťaty?“

„S koťaty?“ Cassel má co dělat, aby se nerozesmál. „Na co sakra?“

„Jeho tým jsou *tygři*.“ Co se diví?

„Jistě.“ Dvojnice Betsy Rossové odběhne splnit její žádost, nejspíš protože se musí v téhle práci dost nudit. „Hned to bude.“

„O co ti jde?“ Cassel odhodí kondomy na stůl. „Jsem od tebe nikdy žádnéj dárek nedostal.“

„S Canningem jsme byli kámoši na letním táboře. Byli jsme si dost blízcí, ale vídali jsme se jenom šest týdnů v roce.“ Dost intenzivních šest týdnů. „Máš takový kámoše?“

Cassel zavrtí hlavou.

„Já taky ne. Nikdy před ním a nikdy po něm. Během roku jsme spolu ale nemluvili. Psali jsme si a posílali si krabici.“

„Krabici?“

„Jo...“ Poškrábu se na bradě. „Mám pocit, že to začalo o jeho narozeninách. To mu bylo tak... čtrnáct?“

Kristepane. Vážně jsme byli někdy takhle mladí? „Poslal jsem mu takový příšerný fialový slipy, ten typ jock strap s holým zadkem. Dal jsem je do krabice od táto-vých kubánských doutníků.“

Pořád si pamatuju, jak jsem to balil do hnědého pa-píru a všemožně omotával izolepou, aby to dorazilo v jednom kuse. Doufal jsem, že tu krabici otevře před svými kamarády a ztrapní se.

„Tady to máte!“ Betsy Rosssová se vrátí a rozloží na pult přede mnou několik věcí. Našla penál ve stylu Hello Kitty, velkou plyšovou kočku v tričku s logem Medvěďů a bílé boxerky s koťaty.

„Tyhle.“ Postrčím k ní boxerky. Spodní prádlo jsem původně neplánoval, ale koťata jsou dokonce v odstí-nu oranžové. „Tak, teď za bod navíc potřebuju krabici. Pokud možno jako na doutníky.“

Holčina zaváhá. „Dárkové krabice máme jenom za poplatek.“

„To nevadí.“ Mrknu na ni a ona maličko zrudne. Prohlíží si moje tetování, které mi vykukuje z věčko-vého výstřihu trika. Nedivím se jí. Dělá to většina žen. A co je lepší – i hromada mužů.

„Uvidím, co se dá dělat.“ S těmi slovy odběhne.

Otočím se ke Casselovi, který žvýká žvýkačku a po-zoruje mě, jako bych se zbláznil. „Pořád to nechápu.“

Jasně. „O pár měsíců později mi dorazila poštou kra-bice. Bez vzkazu. Prostě jenom krabice, kterou jsem mu poslal, jenže mi dorazila úplně plná fialových Skittles.“

„Hnus.“

„Ani náhodou, kámo. Já fialový Skittles *miluju*. I když mi trvalo měsíc, než jsem je všechny snědl. By-la to spousta bonbonů. A nakonec jsem tu krabici po-slal zpátky.“

„S čím?“

„Netuším. Nepamatuju si.“

„Cože?“ vyjekne Cassel. „Doufal jsem, že to má nějakou pointu.“

„Ani ne.“ Hm. Až doted jsem si neuvědomoval, že ten dar uvnitř nebyl tak důležitý. Důležité bylo to zasílání. Byl jsem jako každý druhý dospívající kluk, co si prochází kolotočem školy, tréninků a domácích úkolů a komunikuje jenom po e-mailech, textovkách a odsekáváním. Když mi bez varování dorazila ta krabice, jako bych měl druhé Vánoce, jenom lepší. Můj kamarád na mě myslel a namáhal se s vymyšlením a posláním dárku.

Jak jsme stárli, ty vtipné dárky byly čím dál trapnější. Plastové hovno. Prdici polštářky. Cedule se zákazem pšoukání. Antistresové míčky ve tvaru prsa. Dárek samotný nebyl ani zdaleka tak důležitý jako fakt, že jsme něco darovali.

Betsy Rossová se vrátí s dárkovou krabicí zhruba v té správné velikosti, i když nemá otevírací víko jako naše stará krabice. „To bude stačit,“ povím jí, i když mě to trochu zklamalo.

„Takže...“ Cassel se rozhlédne po obchodě, teď už vypadá znuděně. „Ty mu pošleš tuhle?“

„Jo. Ta naše stará krabice bude asi někde u mě doma.“ Kdybych nebyl kretén, věděl bych, kde přesně je. „Před několika lety jsem s tím přestal. Takže tahle bude muset stačit.“

„Napíšu manažerovi, jestli už má pro nás klíče,“ nabídne se Cassel.

„Dobrý nápad.“ Dívám se, jak Betsy Rossová balí boxerky s koťátky do hedvábného papíru a ukládá je do krabice.

„Chcete k tomu i kartičku?“ zeptá se s úsměvem a pootočí se, abych měl lepší výhled na její výstřih.

Tohle na mě nezabírá, zlato. „Prosím.“

Podá mi kartičku z pevného papíru a pero. Napíšu přesně jedno slovo a kartičku vložím do krabice. Tak. Hned jak se vrátíme do hotelu, nechám poslat krabici do Jamieho pokoje.

A pak, až si ho někde odchytnu, se mu omluvím. Škodu, kterou jsem před čtyřmi lety způsobil, už ne-napravím. Nemůžu vzít zpátky tu blbou sázku, ke které jsem ho přinutil, ani její následky. Kdybych se mohl vrátit v čase a zabránit svému pitomému osmnáctiletému já tu kravinu udělat, neváhal bych ani vteřinu.

Jenže to nejde. Můžu se leda tak vzmužit, potrást si s ním a povědět mu, že ho rád vidím. Můžu se mu zadívat do těch jeho hnědých očí, které mě vždycky dokázaly mučit, a omluvit se mu, že jsem se zachoval jako vůl. A pak mu koupím pití a začneme se bavit o sportu a častovat se urážkami. Prostě bezpečný témata.

To, že je první kluk, kterého jsem kdy miloval a který mě přinutil postavit se strašlivé pravdě o sobě samém... No, to mu neprozradím.

A pak můj tým roznese ve finále ten jeho na kopytech. Ale to už je normálka.

4. kapitola

Jamie

Čeká nás klidná noc v hotelu – nejméně půlka mých spoluhráčů z toho nemá pražádnou radost. Zvláště hráči z prváku a druháku, kteří jsou na mistrovství poprvé a předpokládali, že celý víkend propaříme. Trenér ale jejich naděje hodně rychle rozmetal na prach.

Než jsme vůbec stihli zvednout při týmové večeři menu ze stolu, zavedl jasné pravidlo – večerka v deset, žádný alkohol, žádné drogy, žádné blbosti.

Hráči z vyšších ročníků už vědí, jak to chodí, takže z toho nebyl nikdo z nás cestou výtahem do druhého patra nijak otrávený. Zítra nás čeká zápas. To znamená, že dnešní večer strávíme v klidu a vyspíme se.

S Terryem dostaneme pokoj číslo 309 poblíž schodiště, takže zůstaneme na chodbě poslední.

Sotva ke dveřím dojdeme, oba ztuhneme.

Na koberci leží krabice. Světle modrá. Není zabalená, jen je k víku přidělaná bílá kartička, na níž je ozdobným písmem vyvedeno jméno *Jamie Canning*.

Co to sakra je?

Jako první mě napadne, že mi máma něco poslala z Kalifornie, ale kdyby to tak bylo, na krabici by byla adresa, poštovní známka a její písmo.

„Hm...“ Terry přešlápne a dá si ruce v bok. „Myslíš, že v tom je bomba?“

Uchechtnu se. „Nevím. Přitiskni si to k uchu a řekni, jestli uslyšíš tikání.“

Taky se uchechtnu. „Jasně, už chápu. Seš fakt kámoš, Canningu, že mě chceš postavit do první linie. No, tak na to zapomeň. Na tom krámu je *tvoje* jméno.“

Oba se znovu zadíváme na balíček. Není větší než krabice od bot.

Terry vedle mě nasadí zděšený výraz a zakvílí: „*Co je v té krabici?*“

„Kámo, dobřej odkaz na *Sedm*,“ povím mu uznale.

Zazubí se. „Netušíš, jak dlouho jsem čekal na tu správnou příležitost. Celý *roky*.“

Oba si plácáme, potom si dřepnu a krabici zvednu, protože i když nás baví z toho dělat tyjátr, oba víme, že je ta krabice neškodná. Zastrčím si ji do podpaží a čekám, než Terry odemkne dveře, a potom oba vejdemo do pokoje. Terry rozsvítí a zamíří ke svojí posteli, já si kecnu na kraj své a zvednu víko krabice.

Nakrčím čelo, rozbalím bílý hedvábný papír a vytáhnu měkkou látku.

Terry se na opačném konci pokoje rozřehtá. „Kámo... Co to sakra je?“

Nemám páru. Zírám na bílé boxerky potištěné hromadou sytě oranžových koťat. Jedna mourovatá kočka je dost nešťastně umístěná přímo na rozkroku. Když je zvednu za gumu v pase, vypadne z nich kartička. Na ní je napsané jediné slovo.

MŇAU.

Do prdele, *tohle* písmo už poznávám.

Ryan Wesley.

Nemůžu si pomoci. Uchechtnu se tak hlasitě, až Ter-

ry povytáhne obočí. Nevšímám si ho - na to mě příliš pobavila i docela udivila samotná existence tohoto dárku.

Krabice. Wes obnovil naši starou krabici na vtipné dárky. Akorát absolutně vůbec nechápu *proč*. Byl jsem poslední, kdo ji poslal. A pamatuju si, že jsem si ohledně výběru dárku dost věřil – poslal jsem balení lízátek Blow Pop. Protože, no, jak bych mohl odolat?

Wes mi ji pak už nikdy nevrátil. Ani nezavolał, nenapsal, neposlal dopis ani poštovního holuba. Tři a půl roku jsem od něj neslyšel jediné slovo.

Až doted’.

„Od koho to je?“ Terry se na mě ušklíbá, viditelně se tím neskutečným dárkem v mojí ruce dost baví.

„Od Holly.“ Její jméno mi vypadne z pusy tak lehce, až mě to samotného překvapí. Nevím, proč jsem zalhal. Stačilo říct, že mi ty boxerky poslal dávný kamarád, nebo protivník, to je fuk. Kdovíproč jsem se ale nepřinutil říct Terryemu pravdu.

„To je nějaký váš soukromý vtip? Proč ti posílá boxerky s koťaty?“

„Hm, no, někdy mi říká koťátko.“ A *sakra*.

Terry ve vteřině zpozorní. „*Koťátko*? Tvoje holka ti říká *koťátko*?“

„Není to moje holka.“

Je to ale k ničemu, protože se smíchem zlomí v pase. Nejradši bych si nakopal, že jsem mu dal municí, s kterou si ze mě bude nadosmrti utahovat. Měl jsem mu na rovinu říct, že je to od Wese.

Proč jsem to sakra neudělal?

„Ehm, omluv mě,“ prohlásí a ještě pořád rozesmátý vyrazí ke dveřím.

Přimhouřím oči. „Kam jdeš?“

„O to se nestarej, koťátko.“